

[Thestrup.]

cember 1958 begrænses statslånsvirksomhed fremtidig til kun at være subsidier og supplerende i forhold til statsgarantivirksomheden. Det hedder i § 19:

„Boligministeren kan indtil videre yde statslån som angivet i dette kapitel i det omfang, der ikke gennem private lån, herunder ved lån med garanti efter reglerne i kapitel III, kan tilvejebringes et boligbyggeri af tilstrækkelig størrelse.“ Af loven fremgår det imidlertid tillige, at også den statslige garantivirksomhed skal være af subsidier karakter over for det private byggeri, der ikke søger statsgaranti. Dette følger af § 10, stk. 2, sammenholdt med §§ 1 og 2.

Efter § 2 skal

„statens støtte til nybyggeriet tilrettelægges med henblik på en stabil byggerytme“,

og § 10, stk. 2, bestemmer nærmere, hvordan dette skal ske, nemlig ved at finansudvalget for en 3 års periode fastsætter et beløb, inden for hvilket ministeren kan give garantier; der står om denne fastsættelse:

„Fastsættelsen skal ske under hensyntagen til, hvad der skønnes nødvendigt for at sikre et byggeri af tilstrækkeligt omfang, jfr. §§ 1 — 2.“

Da der jo ikke er mulighed for fra statens side at begrænse det helt private byggeri, kan hensynet til at holde en stabil byggerytme kun tilgodeses ved, at man lader byggeriet uden statsgaranti være det primære og byggeriet med statsgaranti et supplement hertil. Man kan ikke heroverfor påberåbe sig § 1 og sige, at det også er et formål at skaffe en boligbestand med en sådan husleje, at de boligsøgende får rimelig lejlighed til at skaffe sig en efter deres økonomi passende bolig. Meningen må nemlig være den, at lovens formål skal opfyldes netop ved de regler, som loven giver, og kun ved disse. Det er netop lovens bestemmelser og hensigt, at det i § 1 udtrykte formål skal opfyldes med m²-tilskuddene og ikke ved regulering af det byggeri, der ikke

har garantitilsagn fra staten. Derfor kan der ikke gås ud over lovens regler, og der kan ikke gives garanti, så længe der er byggeri nok ad privat vej, og der kan ikke gives statslån, så længe der er privat byggeri nok, enten det er privat byggeri med eller uden garanti. Derfor er også den fortolkning, som det ærede medlem hr. Carl P. Jensen gav her i tinget den 13. januar d. å. — Folketingstidende sp. 2093 — urigtig. Det ærede medlem sagde:

„Når jeg henviser til lovens formålsparagraf, må vel også deraf følge, at loven indeholder muligheder for at opfylde dette formål. Jeg mener, at loven ikke kan fratage ministeriet adkomsten til at yde statsstøtte, hvis det viser sig, at lovens formål ikke kan opfyldes, d. v. s. at skaffe boliger, der passer efter de boligsøgendes økonomi og familieforhold.“

Jo, det ikke alene kan loven, men det gør den også. Det fremgår klart af § 19, at statslån til byggeri ikke kan gives i det omfang, der er privat byggeri nok. Det fremgår lige så klart af § 10, stk. 2, at garanti heller ikke kan gives i det omfang, der er byggeri nok uden garanti. Denne fortolkning af loven var, ved jeg, også boligminister Bundvads, og nogen anden fortolkning er da heller ikke mulig.

Men har boligministeren nu efterlevet disse lovbestemmelser? Efter loven er ministeren bemyndiget til at yde følgende lån: efter kapitel IV for 1959-60 til højst 4 500 lejligheder i det sociale byggeri og højst 2 500 lejligheder i parcel- og rækkehusbyggeri for mindrebemidlede, 1 500 erstatningslejligheder for sanerede, 1 000 lejligheder efter nye byggeformer og 500 lejligheder til egnsudviklingsformål.

Der er endvidere i loven givet nogle overgangsbestemmelser, der tillader ministeren at give statslån ud over de statslån, han ifølge lovens almindelige regler kan give. Efter disse overgangsbestemmelser kunne ministeren i tiden fra den 1. januar 1959 til den 30. juni 1959 give lån til 3 500 lejligheder i parcel- og rækkehusbyggeri til